

Yalancı Şahit Öykü Erhan Palabiyik

– JULIAN · 18 Ağustos 2015

YALANCI ŞAHİT

ÖYKÜ-ERHAN PALABIYIK

Bardağın İbrahim, bir zamanlar ağa oğlu olduğu için rahat yaşamış, yiyip içmiş, gezip tozmuştu. Babası öldükten sonra da miras kalan tarlaları bir bir satıp Yozgat'ta, Ankara'da har vurup harman savurmuştu. Yozgat'ın ve Ankara'nın tüm gazinolarını, pavyonlarını avucunun içi gibi bilirdi. Babasının boyu kısa olduğu için "Bardak" lakabını takmıştı köylüler. İbrahim'e de "Bardağın İbrahim" derlerdi. Bardak, çamdan yapılmış su testisidir. Eskiden köylüler, sularını bu bardaklarda saklarlar ve oradan içerlerdi. İbrahim'in, iki karısı ve on tane çocuğu vardı. Tüm malı mülkü satıp paraları da zevki sefada yiyip bitirdikten sonra evine kapandı. Ağa oğlu olduğu için kimsenin kapısına gidip iş isteyemiyor, çalışmayı kendisine yakıştıramıyordu. Evi tepenin en yüksek yerindeydi. Bahçedeki çardağa bakıp bakıp, burada kurduğu alem sofralarının hayaliyle yaşıyordu. Cebinde bir çay parası bile yoktu ve artık kahvehanelere de gidemiyordu. Evdeki iki sağlam ineği de satıp yedikten sonra karılarıyla kötü olmuş, çoluk çocuğuna bakamaz olmuştu. Çaresizlikten karılarını ve çocuklarını ameleliğe göndermeye başladı. Onlar, pancar çapasına gidip para kazanmaya, İbrahim de zıkkım yer gibi onların kazancını yemeye başladı. Yine rakısını alıp çardağına kurduğu sofrasında yiyip içiyor, köylülere konser verir gibi gece yarısına kadar avaz avaz türküler söylüyordu. Köylüler, sabahtan akşama kadar ark açıyor, tarla suluyor, çapaya, hamallığa gidiyor yoruluyorlardı. Tam uykuya yattıkları zaman İbrahim, "Köprüden geçti gelin, saç bağıın düştü gelin." diye bir türkü tutturuyordu. Sanki birine sevdalı gibi diline dolamıştı bu türküyü. Köylüler, "Utannıaz arlanmaz adam. Avrat parasıyla rakı içip bir de bağıra bağıra türkü söylüyor." der, kızarlardı. İbrahim, babası gibi bardak değildi ama uzun boylu da değildi. Kendisine çok özen gösterirdi. Her gün tıraş olur, kaşlarına, bıyıklarına sürme çeker, saçlarına briyantın sürerdi. Sık sık cebinden aynasını çıkarır favorilerini, saçlarını düzeltirdi. Kadınlara çapkın çapkın bakar, bıyıklarını sıvazlardı. Çarşıya çıktığında herkes ona bakar, içlerinden: "Dürzüoğlu dürzü! Avrat parasıyla süslenip püslenip geziyor." der, ana avrat söverlerdi. Herkes karılarına ve çocuklarına acıyordu. Bardağın İbrahim, parasız pulsuz kaldıktan sonra iyice arsız bir adam olmuştu. Belki de ağalığa bok sürmemek için işi arsızlığa vurmuştu. Eskisi gibi itibarı, değeri kalmamıştı köyde. Eskiden, daha kahveye gelmeden masası, sandalyesi ayrılmış olurdu. Şimdi köylüler, selamını bile almamak için köşe bucak kaçıyorlardı. Ağzı da çok pisti İbrahim'in. Ulu orta söverdi.

Bir gün köyde, iki aile arasında kavga çıkmış, İbrahim de yoldan geçerken olayı görmüş, durup seyretmişti. Kavgada ağır yaralananlar olmuştu. Her iki taraf da mahpus yatmak istemedikleri için mahkemede İbrahim'i şahit yazdırmışlar, sonra her iki taraf da ayrı ayrı yiyecek içecek alıp İbrahim'in evine geldiler. "Seni şahit yazdırdık. Bizim lehimize mahkemede şahitlik yap" diyerek cebine bolca para ve sigara koyup gittiler. Duruşma günü İbrahim, mahkemeye gitti. En çok para verenin lehine şahitlik yaptı. Gelirken de bir büyük rakı sardırıp getirdi. Akşam, çardağına oturup şişeyi açtı ve içmeye başladı.

Oh be! Ne güzel paraydı? İki çift laf etmiş ve bol para kazanmıştı. Kendi kendine: “Bu işte iyi para var. Bundan sonra nerede bir kavga olursa, gidip şahitlik yapacağım.” dedi. Kalktı, tahta kaşıkları eline alıp şıkır şıkır oynadı. Bir yandan içiyor, bir yandan oynuyor, bir yandan da: “Teey teey, tey tey!” diye naralar atıyordu. Neşeli olduğu zamanlar hep böyle oynar, naralar atardı. Tüm köylüler, gecenin sessizliğinde İbrahim'i dinliyordu.

Seksek köyünde senlik benlik kavgaları hiç eksik olmazdı. Bardağın İbram, nerede bir kavga çıksa hemen oraya gidip kendini şahit yazdırıyordu. Şahit yazdıranlar, duruşma gününde evinden özel arabayla alıyor, yedirip içirip mahkemeye götürüyor, sonra tekrar evine getiriyorlardı. İbrahim, krallar gibi yiyip içiyor, namus şeref üzerine yeminler edip yalan ifade veriyor, paraları da cebine doldurup çıkıp geliyordu. İnsanlar “Vallahi” demeye korkarken o, hiç çekinmeden Allah, kitap, din, iman, namus, şeref üzerine yeminler ediyordu. İbrahim, tüm inançlarını yitirmiş, para uğruna yalan söyleyip yeminler ediyor, ocaklar söndürüp insanları cezalara çarptırıyor, mahpuslarda yatırıyordu. Bir de utanmadan sağda solda: “Nasıl da içeri dıktırdım? İyi oldu düzrüyey!” deyip övünüyordu. Kendisine, “Yalan yere şahitlik yapma İbram. Günaha giriyorsun.” diyenlere, “Ben yalancı şahitlik yapmıyorum. Bilirkişilik yapıyorum.” diyerek kendini saklamaya çalışıyordu. Köylü milleti o kadar da enayi değildi tabii. Akla kararı ayırt edecek kadar akıl sahibiydi.

İbrahim, gün oldu çevre köylerden de iş almaya başladı. Tüm köylerdeki tarla davalarına, cinayetlere, ırza geçmelere kadar şahitlik etmeye başladı. Yerköy'de, Yozgat'ta namını duymayan kalmadı. Her gün köylerde onlarca kavga dövüş oluyor, İbrahim de hemen hepsinde şahitlik yapıyordu. İşini öyle iyi yapıyordu ki hakim kendisine: “Sen Seksek köyünde oturuyorsun. Nasıl oluyor da Çalıkli'daki dövüşü görüyorsun? Doğru söyle, yoksa seni tutuklarım.” dediğinde İbrahim, hemen bir yalan uydurur: “Hakim bey. Ben Çalıkli'ya bir alacak verecek meselesi için gitmiştim. Köy meydanında bir kavga çıktı, ben kavganın ortasında kaldım. Canımı zor kurtardım. Ekmek Kuran çarpsın ki doğru söylüyorum.” diyerek hakimi inandırır. Davalı taraflar da İbrahim'in söylediklerini doğrulayınca hakim inanmak zorunda kalırdı. Tüm kavga dövüşlerde, sınır geçmelerde, kız kaçırmalarda, çobanların tarlaları yayma davalarında İbrahim mutlaka vardı. İşinde iyice uzmanlaşmıştı. Mahkemelerde nasıl konuşulur, edilir iyi biliyordu. Hakimler, savcılar, mübaşirler, katipler iyi öğrenmişlerdi İbrahim'i. Kimlik tespitini bile yapmıyorlardı artık. Ana adı, baba adı, doğum yeri, tarihi, köyü, her şeyini ezberlemişlerdi İbrahim'in. Her davanın sonunda bir zafer kazanmış gibi sevinir, kasketini eline vurarak çıkardı duruşma salonundan. Bu kadar azmış, bu kadar arsızlaşmıştı. Köylüleri, çoluğu çocuğu, bu işi bırakması için yalvarıyorlardı İbrahim'e. Küçük karısı: “Yalan söylemek iyi değil İbram. Allah, bunun hesabını sorar senden. Eteğindeki taşları dök, tövbe et. Biz çalışır, evin geçimini sağlarız. Çoluk çocuğumuz var. Bir gün seni vurur, gebertirler. Kendine acımıyorsan bize bari acı.” dediyse de İbrahim, aldırmadı. O, sadece bilirkişilik yapıyordu ve ocaklar söndürmeye devam ediyordu.

İbrahim, bol paraya kavuşunca yanına bulduğu birkaç zampara ile Yozgat çamlığını mesken tutmuştu. Oradan buradan kadın getirip sabaha kadar oynatıyordu çamlıkta. Özel arabalarla Ankara'ya gidiyor, Rüzgârlı sokaktaki pavyonlarda sabahlara kadar eğleniyordu. Haftada bir elbise ve iskarpin değiştiriyor, yine har vurup harman savuruyordu.

Bir gün köyde bir cinayet işlenmiş, İbrahim de yine şahit yazdırılmıştı. Bu davada aleyhine şahitlik yaptığı

adam, yirmi dört yıl hapse mahkum edildi. Aradan günler geçti. Adamın yakınları, bir gece İbrahim' in evini kurşun yağmuruna tuttular. İbrahim'in küçük karısı yaralandı ancak İbrahim'e bir şey olmadı. Sabah jandarmaya haber verdiler. Karısını, iki çocuğuyla birlikte Yerköy'e, hastaneye gönderdi. Jandarma ile birlikte savcı da gelip İbrahim'in evinde inceleme ve araştırma yaptılar. Evin etrafında bulunan mermi kapçıkları o kadar çoktu ki kurşunlayanların sekiz-on kişi kadar oldukları söylendi. İbrahim, bu olayın faillerinin, geçen gün yirmi dört yıla mahkum edilen adamın yakınları olabileceğini söyledi. İfadeler alınıp zabıtlar tutulduktan sonra zanlılar tutuklanıp hapse atıldılar. İbrahim'in keyfine diyecek yoktu. Aynı gün akşam yine çardağında, tutuklattığı adamların şerefine rakısını içiyordu. Karısı hastanede yatadursun İbrahim, içti içti oynadı, oynadı, oynadı naralar attı. Köylüler, öfkeden çıldırıyordu ama hiçbir şey yapamıyorlardı. Yine kendi kendilerine: “Bu adam iyice kudurdu. Bunun başına bir elek un elemek lazım ki akli başına gelsin.” deyip dişlerini sıktılar.

İbrahim, ne olursa olsun işini bırakmıyordu. Zaman zaman dayak yediği de oluyordu. Öyle, yaralı bereli mahkemeye gidiyor, dövenleri hapse atırıyordu. Evinin kurşunlanmasından, karısının yaralanmasından ve bu dayaklardan sonra biraz korkmaya başlamıştı ama vazgeçmeye niyeti yoktu. Kendisine kaçak bir tabanca aldı. Artık her yere belinde tabancayla gidip geliyordu. Seksek köyünün yaşlıları, belki bizi dinler diye İbrahim'in evine gittiler. Oturup: “Bak İbrahim. Dost acı söyler amma doğruyu söyler. Senin atan, deden eyi adamdı. Atana, dedene sövdürme. Lanet ettirme. Köyümüzün adını bok ettin. Senin yüzünden herkes bizim köye söver oldu. Senin sonun eyi olmaz. Çoluk çocuğuna yazık edersin. El yaman olur. Bir kötülük ederler, sonra baş edemezsin.” diyerek uzun uzun nasihat ettiler. İbrahim, hepsini dinledikten sonra: “Benim cebimde param yokken beş kuruş para mı verdiniz? Şimdi ne hakla gelip de nasihat ediyorsunuz? Gidin, kendi işinize bakın siz!” dedi kovarcasına. Yaşlılar, neye uğradıklarını bilemediler. Söz geçiremeyeceklerini anlayınca kalkıp gittiler. Giderken de “Allah ıslah etsin. Allah bildiği gibi yapsın bunu.” diyorlardı birbirlerine.

İbrahim, artık bir yere giderken karılarına: “Köyde kavga dövüş olursa beni şahit yazdırsınlar.” diye tembih edip gidiyordu. Kimselere aldırıyor, hayatıyla adeta kumar oynuyordu. Mahkemelerin değişmez şahidi olmuştu. Uçlu sigaraları çift çift bulunduruyordu cebinde. Sattığı iki sağım ineğin yerine, iki inek ve yirmi kadar da koyun alıp evine bıraktı. Başındaki kasketi çoktan çıkarıp atmış, çoluk çocuğu da amelelik yapmıyordu artık. Cebinde tomar tomar paraları vardı. Evinde yemek bile yemiyordu artık. Lokantalara gidiyordu. Günlerce evine uğramıyor, Ankara'da, Yozgat'ta, Çorum'da otellerde kalıyor, gününü gün ediyordu. Pavyonlarda kör kütük sarhoş olunca cebinden bir banknot çıkarıp tutuşturuyor, sigarasını bununla yakıyordu. Her geçen gün biraz daha ağaran saçlarını boyatıyor, yine her gün tıraş oluyor, çeşit çeşit Isparta esansları sürünüyordu. Herkes onu tanımasa, giydiği takım elbisenin havasına bakıp kaymakam filan zannederlerdi. İşinde hızla yükselirken nice ocaklar söndürmüştü kireç söndürür gibi. Nice yavruların babalarını mahpuslara diktirmiş, rutubetli duvarların, paslı demirlerin, karanlık odaların içinde çile doldurtmuştu yıllarca.

Yıllar geçti, İbrahim huyundan vazgeçmedi. Yaşlanmaya başlamıştı artık. Birgün köyün yaşlı hocası, dizlerini tuta tuta İbrahim'in tepedeki evine çıktı. Biraz soluklandıktan sonra İbrahim'i karşısına alıp: “İbrahim yavrum. Cennet var, cehennem var. Artık yeter. Herşeyi tadında bırak. Allah'ın evine gel, namazına niyazına başla. Tövbe et, Allah bağışlar.” dedi. İbrahim, alaycı alaycı güldü ve: “Cenneti de

cehennemi de ben Seksek köyünde kurdum hoca. Ankara Ulus cennet. Yozgat çamlık cennet. Gitmezsem cehennem olur.” dedi. Bu sözler hocanın içine ok gibi oturdu. İbrahim, yine alaycı bir şekilde cebinden bir beşlik çıkarıp hocanın cebine koymaya kalkıştı. Hoca, beşliği aldığı gibi İbrahim'in yüzüne çarptı. Başka da birşey söylemeden çıktı yürüdü. İbrahim'in bu saygısızlığı hocanın çok zoruna gitmişti. Neredeyse ağlayacaktı. “Benim gibi yaşlı bir adamla alay ediyor bir de. Allah seni cehennemlerde yakınsın inşallah!” diye söylenerek yokuşu inip gitti.

Birgün İbrahim, evinde oturmuş plak dinlerken taksikle iki kişi geldi. İbrahim, gelenleri hemen karşıladı ve çardağına buyur etti. Oturup konuştular. Kahvelerini içtikten sonra İbrahim'e bir tomar para verip gittiler. İbrahim, paraları saydıktan sonra “Tey tey teey!” diye bir nara attı ve döne döne oynadı çardağında. Yaz mevsimiydi ve hava çok sıcaktı. Köylüler Delice Irmağı'ndan aldıkları sularla tarlalarını suluyorlardı. Irmağın suyu iyice azalmış, sessizce akıp gidiyordu. Kış aylarında ırmağa yaklaşmak bile mümkün olmazken şimdi siva paçaları geç karşıya. O kadar sığıdı. Tarlalardaki ameleler, sıcaktan çorum leblebisi gibi kavruluyorlardı. Böğelek sokan sığırlar, adeta yarış atı gibi bir o yana, bir bu yana koşup duruyorlardı. Bir, İbrahim çalışmıyordu tarlada tapanda. Bilirkişi İbrahim Efendi.

Aradan birkaç gün geçtikten sonra para verip giden adamlar, bir haber salıp İbrahim'i Yerköy'e çağırdılar. Akşama doğru Yerköy'de, bir kahvehanede buluşup çaykahve içtiler, konuştular. Hava kararınca da bir binanın ikinci katında bulunan meyhaneye girdiler. Saatlerce yiyip içip eğlendiler. Bu arada İbrahim'in cebine bir miktar daha para koydular. İbrahim, iyice neşelendi, içtikçe içti. Sonra kalkıp bir güzel oynadı meyhanede. Oturduktan sonra bir de uzun hava okudu yanık yanık. Gece İbrahim'in gecesiydi. Şişelerin dolusu geliyor, boşu gidiyordu ama adamlar pek fazla içmiyorlardı. Kadehlerini İbrahim'in şerefine kaldırıp kaldırıp İbrahim'e içiriyorlardı. İbrahim, öyle sarhoş olmuştu ki meyhanenin penceresinden başını çıkarıp naralar atıyordu. İbrahim'in kör kütük sarhoş olduğunu anlayınca adamlardan biri hesabı ödedi, diğeri de aşağıya inip bir taksi çağırdı. İbrahim'in koluna girip aşağıya indirdiler. Adamlardan biri, İbrahim'le birlikte arka koltuğa, diğeri de ön koltuğa oturdular. Onların gidişini meyhanede hiç kimse fark etmedi çünkü zaten hepsi sarhoştı. İbrahim, her zaman kendisini evine getiren taksici zannedip adamla bol küfürlü bir sohbeta koyuldu. Taksici pis pis güldü ama hiçbir şey söylemedi. Yerköy'ün loş ışıklı caddelerinden geçip Ankara-Yozgat karayoluna çıktılar. İbrahim, karayoluna çıkınca taksiciye bir sövüp: “Sür bakalım kaptan, bizim düzü köyüne!” dedi. Zaten o tarafa gidiyorlardı, güldüler. Uzun ince bir yola sapıp devam ettiler. Gece olduğu için ortalık pek tenhaydı. Molla Osman Türbesi'ni geçince adamlardan birisi, taksiciye: “Hele dur da bir ayakyoluna inelim.” dedi. Taksici, az ileride sağda durdu. Hepsi birden arabadan indiler. İbrahim, sarhoş kafayla arabanın tekerine işedi. Adamlar da işiyormuş gibi yapıp etrafa bir göz attılar. Ortalıkta kimse yoktu. Kimi tarla-tapanda, kimi çapadaydı akşama kadar. Köylüler, akşam dedin mi yatar uyurlardı. İbrahim, pantolonunun düğmesini zor bulup ilikledi. Ayılmak ister gibi birkaç kez derin derin nefes alıp ciğerlerini şişirdi. Molla Osman Türbesi'nin önündeki çeşmenin karaltısından başka bir şey gözükmüyordu ortalıkta. İbrahim, taksiye tekrar binecekken iki adam ve taksici, birden üstüne çullanıp silahları dayadılar. Biri, İbrahim'in belindeki tabancayı anında alıp kendi beline soktu. İbrahim'e, “Ne oluyor yahu” deme fırsatını bile vermeden elini, ağzını, ayaklarını bağlayıp yere yatırdılar. Üçü birlikte peş peşe vurmaya başladılar. Etkisiz hale getirince taksici, arabaya binip uzaklaştı. Diğer iki kişi, İbrahim'i kollarından tuttıkları gibi tarlaların içine doğru sürüklemeye

başladılar. Beş dakika sonra Delice Irmağı'nın kenarındaki demiryolu köprüsünün yakınlarına gelmişlerdi. İbrahim'i yılgın ağaçlarının arasındaki kumsala getirip tekrar dövmeye başladılar. İbrahim, ağzı bağlı olduğu için bağırıyor, sadece "Huuuu! Huuuu!" diye sesler çıkarıyordu. İbrahim'i, her yeri patlayınca kadar dövdükten sonra çırılçıplak soydular. Ayın şavkı üstüne vurmuş, İbrahim bembeyaz etiyle yatıyordu. Sırayla ırzına geçtiler. İbrahim, hiçbir şey yapamıyor, boğazlanan bir dana gibi çırpınıp duruyordu. Adamlar, işleri bitince bir kenara oturup birer sigara yaktılar. Avuçlarının içinde gizleyerek içerken biraz rahatlamış gibiydiler. Sonra birisi, kalkıp İbrahim'in yanına geldi. Ağzına bağladıkları bezi yırtıp açtı ve: "Bizi tanıdın mı İbrahim efendi?" diye sordu. İbrahim, başıyla "Yok" der gibi bir işaret yaptı. Adam, sigarasını İbrahim'in üstünde söndürdükten sonra üzerinden çıkardıkları elbiselerin ceplerini karıştırdı. Ne kadar para varsa hepsini aldı. İbrahim'e ait defter, kalem, ayna, tarak, esans gibi eşyaların hepsini ırmağa attı. Elbiselerini de kumsalda bir çukur açıp gömdü. Sonra diğer adam da sigarasını söndürüp geldi. İbrahim'e bir tekme vurup: "Tanımadın mı bizi lan?" diye sordu. İbrahim, sadece bir, "cık!" diyebilirdi. Bütün vücudu biber gibi yanıyordu. Çektiği acıyla alkolün etkisi hafıflemeye başlamıştı. Hafızasını zorlayıp bu adamları nereden tanıdığını çıkarmaya çalışıyordu.

Ay, gökyüzünde geziniyor, kah bulutların içine girip kayboluyor, kah ortaya çıkıp Yerköy ovasını aydınlatıyordu. Delice Irmağı, sessizce akıp giderken gördüklerinden utanmış, yüzünü öbür yana çevirmişti sanki. Adamlardan biri, cebinden bir mendil çıkarıp İbrahim'in ağzını tekrar bağladı. Diğeri de ayaklarını çözüp aynı ipi boynuna bağladı. İpi sıkıca tutup çekerek İbrahim'i sürüklemeye başladı. Diğeri de eline aldığı bir yılgın sopasıyla arkasından vuruyordu. Kimi zaman yerde, kimi zaman ayakta sürüklendikçe dikenler, yılgınlar batıyordu çıplak vücuduna. Adam çektikçe ip boğazını sıkıyor, İbrahim boğulacak gibi oluyor, daha hızlı yürümeye çalışıyordu. Arkasındaki adam, aniden bir yumruk vurup yere yığıyordu. İbrahim, yürüdükçe kendine geliyordu. Böyle ne dayaklar yemişti de aldırılmamıştı. İçinden: "Beni döver, salıverirler. Ben de bunları yakalatır, mahpus deliğine diktiririm." diyordu. Tatbekirli köprüsüne geldiklerinde, gerilerden gelen bir trenin sesiyle İbrahim'i yılgınların içine yüz üstü yatırdılar, kendileri de eğilip saklandılar. Marşandiz, büyük bir gürültüyle köprüyü sallayarak geçti gitti. En son vagonun açık olan bölümündeki kulübede birisi oturmuş, trenin gürültüsüne inat avaz avaz türkü söylüyordu. İbrahim, başını kaldırıp adamı gördüğünde bir an sevindi. Belki adam kendilerini görmüştür de birilerine haber verir diye düşündü. Oysa kocaman deveyi yatırsan kimse görmezdi bu yılgınların içinde. Marşandiz geçip gittikten sonra adamlar, ayağa kalkıp İbrahim'i Delice'nin kenarına getirdiler. Birisi, eline yine bir yılgın sopası alıp arkasına geçti, diğeri de saçlarından tutup: "Bize iyi bak, tanıdın mı bizi?" diye sordu. İbrahim; "Tanıyamadım." dedi. Adam, kafasını suya soktu ve olanca gücüyle bastrarak bir müddet bekledi. İbrahim çırpınmaya başlayınca çıkardı ve aynı soruyu bir daha sordu. İbrahim, kim olduklarını bir türlü çıkaramıyordu. Adam, kafasını tekrar suya soktu ve bekledi. İbrahim debelenmeye başlayınca çıkardı. Bu defa diğer adam sordu aynı soruyu. İbrahim'den cevap gelmeyince elindeki sopayla beline, sırtına, kışına, var gücüyle defalarca vurdu. Sonra tekrar kafasını suya soktular. Her defasında biraz daha fazla suda bekletiyorlardı. İbrahim o kadar çok su yuttu ki kafasını çektikleri anda kusmaya başladı. Meyhanede de ne kadar çok yiyip içmişti. Bütün midesini boşaltırken bir an ölecek gibi oldu. Adamların, suda boğup öldürmek gibi bir niyetleri yoktu. İbrahim'i geri çektiler. Alkolün etkisi iyice kaybolmuş, İbrahim'in bilinci açılmaya başlamıştı. Bu adamları bir yerden tanıyordu

ama nereden? İbrahim, hafızasını zorlarken adamlardan birisi, İbrahim'i yüzüstü yere yatırdı. Diğer gidip kalın bir söğüt dalı kesti, getirdi. Dalın ucunu bıçakla sivriltilirken kinli kinli: "Şimdi tanıyacaksın bizi İbrahim efendi!" dedi. İyice sivrilittikten sonra diğer adam, İbrahim'i iki büklüm yaptı ve kazığı arkasına geçirdiler. İbrahim o anda bayıldı. Arkasından kanlar akarken vücudu şiddetle sarsılıyor ama artık İbrahim bir şey hissetmiyordu. Bir saat kadar öyle ölü gibi yattı. Adamlar tekrar yanına gelip yokladılar. Hala baygındı. Ayılmak için çakmağı çakıp yüzüne gözüne tuttular. Ortalığa yanık kıl kokusu yayıldı. Bıyıkları ütelenmişti. İbrahim, bu bıyıklara gözü gibi bakardı oysa. Sürmeyi çekip bir de biryantınledi mi pırıl pırıl parlardı bıyıkları. Köyün bütün avratları kendisine bakıyor sanırdı İbrahim. Mahkemelerin kartalı, şimdi ne hallere düşmüştü?

İbrahim, biraz gözlerini aralar gibi oldu. Adamlar, aynı soruyu peş peşe yine sormaya başladılar. İbrahim, tanısa da söyleyecek durumda değildi. Ay, buluttan kurtulmuş, ortalığı bir anda aydınlatmıştı. Sanki gökyüzünden İbrahim'i görmeye çalışıyordu. Adamlar, ortalığın birden aydınlanmasından ürktüler. Birisi, şöyle bir etrafa baktıktan sonra: "Elimizi çabuk tutalım. Bir an önce şu işi bitirip gidelim." dedi. İbrahim, birden adamların kim olduklarını hatırladı. Yıllar önce Yozgat Ağır Ceza Mahkemesi'nde, bu adamların aleyhinde şahitlik yapmış, adamlar onbeşer yıl mapus cezası almışlardı. Olay, Çakır köyünde geçen bir filivata olayıydı. Olayın faileri, İbrahim'e bol para verip şahitlik yaptırmışlar, bu iki masum insanı mahkûm ettirip ellerini kollarını sallayarak gezmişlerdi.

Bu iki adam, adları "oğlancı"ya çıktığı için mahpustan çıktıktan sonra köylerine dönememişlerdi. Zaten mapus yatarken İbrahim'den bunun intikamını almaya and içmişlerdi. Çıkar çıkmaz İbrahim'in peşine düşmüşler fakat bir türlü yaklaşıpamışlardı. En sonunda böyle bir yöntemle başvurup ele geçirmişler, şimdi de yılların intikamını alıyorlardı. Hayatları boyunca kimsenin ne malına, ne canına, ne de ırzına yan gözle bile bakmamışlar, bir iftira sonucu on'ar yıl hapis yatmışlardı. Şimdi ise İbrahim'in ırzına geçmişler, işkenceler yapmışlar ve gerçekten suçlu olmuşlardı.. Ama ne gören vardı, ne duyan vardı, ne de şahitlik edecek olan.

Adamlardan biri, ağzına bağladıkları mendili aralayıp bir kez daha: "Bizi daha tanıyamadın mı yalancı şahit?" diye sordu. İbrahim, titrek bir sesle: "Tanıdım, tanıdım. Siz Çakır köyündensiniz. Şo meseleden dolayı mahpus olmuştunuz." dedi. Adam: "Eyi bildin İbrahim Efendi. İşte biz, o adamları!" dedi dişlerini sıkarak. Diğer: "Biz de hiç tanıyamayacaksın diye üzölmeye başlamıştık. Seninle de bir-iki vukuatımız oldu. Şimdi bunun için de şahitlik yap da görelim bakalım!" deyip yüksek sesle güldü. İbrahim, korkudan: "Yok yok! Bir daha olmaz. Anam avradım olsun, en güccük çocuğumla zina edeyim ki bir daha şahitlik etmeyeceğim!" dedi. Adamların kılı bile kıpırdamadı. Yüzüne bakıp acı acı güldüler. Birisi: "Biz seni on yılda bir gün bile unutmadık. Hep bugünün hayaliyle yaşadık. Şükürler olsun, Allah bize bugünü de gösterdi. Senin hesabını biz göreceğiz. Bu işi Allah'a bırakıp da O'nu yormayacağız. Cezanı çekip sonra gideceksin. Varsın gerisini Mevla'm halletsin." deyip ağzını mendille tekrar bağladı. İbrahim nasıl uyanmamıştı da bu tongaya düşmüştü? Allah gözünü kör mü etmişti acaba? Karayolundan gelip geçen arabaların sesleri geliyordu kulağına. Mutlaka biri görmüştür diye umutlandı ama gecenin bu saatinde kim görecekti?

Adamlardan birisi, daha önceden köprünün yakınlarına sakladığı uzunca bir ipi aldı, getirdi. İpin bir ucunu tutup yaklaşık yirmi metre yükseklikteki demiryolu köprüsüne çıktı. İpi köprünün

parmaklıklarından geçirip aşıya sarkıttı ve tekrar indi. Diğer adam da ipin diğer ucuyla İbrahim'i ayaklarından bağıladı. İki birlikte boşta kalan ucu tutup kaldırıp kaldırıp indirmeye başladılar. Her indirişlerinde İbrahim'in kafası, suyun içindeki taşlara çarpıyordu. Böyle defalarca kafasını taşlara vurduktan sonra durdular. Birisi, ölüp ölmediğini kontrol etmek için yanına gitti. İbrahim, bunca işkenceye rağmen halâ yaşıyordu. Diğer adam, ipin ucu kaçmasın diye sıkı sıkı tutarken berideki, İbrahim'i kumsala çekip yatırdı. Cebinden bıçağını çıkardı. İbrahim'in çenesini açtı ve dilini dışarı çekip "Bir daha tanımadığın bilmediğin adamlar hakkında yalancı şahitlik yapıp da yakma!" diyerek bıçağı çaldı. İbrahim, sarası tutmuş bir hasta gibi çırpınırken adam, elinden kayıp giden dilin nereye düştüğünü anlamak için yerlere bakıyordu. Adamın kızgınlığı geçecek gibi değildi. "Senin dilini de, dinini de, ananı da, avradını da s...erim ulan!" deyip boğazına çaldı bıçağı. İbrahim'in boğazından fıskıran kanlar, adamın eline yüzüne sıçradı. İbrahim'in bedeni yerde debeleniyor, boğazından hırıltılar çıkıyordu. Adam, kellesini bir hamlede gövdesinden ayırıp attı. Ellerindeki kanı temizlemek için yerden kum alıp ovuşturdu. Sonra kelleye bir tekme koyup suyun içine yuvarladı. Elini, yüzünü, bıçağını Delice'nin suyunda iyice yıkadıktan sonra geri geldi. Bu defa ikisi birlikte köprüye çıktılar. İpin boşta kalan ucunu tutup İbrahim'in başsız bedenini yukarıya doğru çektiler. İpi parmaklıklara dolayıp bağıladılar. Tekrar aşıya inip yılgın dallarıyla etrafı temizlediler. Paçalarını sıvayıp ırmağın karşı kıyısına geçtiler ve sessizce yürüdüler. Tatbekirli istasyonuna geldiklerinde, kuytu bir yere saklanıp trenin gelmesini beklediler. Hava, ölgünce aydınlanmaya başladı. Ortalıkta bir makasçı, bir de yüz voltluk gece lambası vardı. Sekili yönüne doğru gidecek bir marşandiz geldi. Gizlice trene bindiler. Tren hareket edince derin bir "oh" çektiler. Köprüden geçerken biraz önce astıkları İbrahim'e baktılar. Sekili üzerinden Ankara'ya gidiyorlardı. Birkaç saat sonra çobanlar, köprüde asılı duran kesik başlı gövdeyi gördüler ve çok korktular. Hemen istasyona koşup herkese haber verdiler. İstasyondaki bir memur, telefon açıp jandarmaya haber verdi. Sonra hepsi birlikte köprüye geldiler. Başsız cesedin kığında da bir kazık olduğunu görünce iyice dehşete kapıldılar. Jandarma ve savcı olay yerine geldiler. Hiç kimse cesedin kime ait olduğunu tespit edemedi. Asılı durduğu yerden indirip hastane morguna gönderdiler.

Aradan günler geçti. Tüm bölge halkı olayı duymuş, kesik başlı gövdenin kime ait olabileceği hakkında kafa yorup yorum yapıyorlardı. İbrahim'in küçük karısı ve çocukları, İbrahim'in eve gelmemesi üzerine şüphelenip savcılığa gittiler. Cesedi görmek için izin alıp bir görevliyle birlikte hastane morguna gittiler. İbrahim'in küçük karısı, cesede biraz baktıktan sonra: "Bu İbram!" deyip ağlamaya başladı. Çocukları da başlarını sallayarak cesedin babalarına ait olduğunu onayladılar. Resmi işlemler yapıp bittikten sonra cenazeyi alıp Seksek köyüne getirdiler. İbrahim'in cenazesine, köyün yaşlı hocasından ve ailesinden başka kimse katılmadı. Hoca, içinden: "Şimdi gördün mü İbram, dünyanın kaç bucak olduğunu?" diyordu. Çocukları, İbrahim'in başsız gövdesini köy mezarlığında toprağa verdiler. Jandarma ve savcı, olayı çok araştırdılar ancak faileri hakkında en küçük bir ipucu bulamadılar. Kığında bir kazık olduğuna göre bir namus davasına kurban gitmiştir denildi. Faili meçhul ve ailesinden de bir şikâyet olmadığı için dosyasını kapattılar.

İbrahim'in ailesi ve köylüleri, kötü bir son bekliyorlardı ama bu kadar kötü olacağını bilmemişlerdi. İbrahim'in uçkuruna düşkün olduğunu herkes biliyordu. Küçük karısı, kendi kendine: "Benim de ırzıma geçip sonra evlenmeye mecbur etmişti. Şimdi kim bilir kime aynı şeyi yaptı da kazığa oturtular? Oh

olsun! Hak etti bunu.” diyordu öfkeyle.

Aradan haftalar geçtikten sonra İbrahim'in kellesi de bulundu. Çobanlar, bir değneğe takıp getirmişlerdi köye. Bir de kelle davası açıldı savcılıkta. Sonra kelle de bir çukura gömüldü ve köy de, köylüler de kurtuldu bu, baş belası İbrahim'den. “Mübaşirler, mahkemelerde “İbrahim Efendi!” diye bağırıyordu artık. Failer de hiçbir zaman bulunamadı. Bu olaydan sonra kim mahkemelerde şahitlik yapacak olsa köylüler: “Kellesiz İbram'ı unutma!” diyerek uyardılar.